

henvise hans Andragende til den vedkommende Minister.

Ville: Jeg tillod mig ved 1ste Behandling af denne Sag i al Korthed at tage en kort Reservation, som jeg agtede at gjøre gjældende ved den nu aabnede Forhandling med Hensyn til de Indstillinger, som ere gjorte af Finantsudvalget om Andragender. Jeg skal ikke gaae meget dybt ind paa dette Thema, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Udtalelse, at det forekommer mig, at der i den Behandling, som de forskjellige Andragender have nydt i Finantsudvalget, og imellem dets Indstillinger har fundet en meget stor Ueensartethed Sted, saaledes at det er overmaade vanskeligt at faae fat paa de Grundsætninger, som have været ledende for det høitærede Finantsudvalg ved dets Behandlingsmaade. Nu indrømmer jeg overordentlig villigt, at ved saadanne Sager, som henhøre til saa mange forskjellige Arter og hver for sig støtte sig paa høist forskellige Grundlag, er det vanskeligt at opstille bestemte Grundsætninger; men der findes dog altid, selv hvor en Forskjellighed gjør sig gjældende, en vis berettiget Maalestok, som man faaer frem ved en Sammenligning, og det er netop Sammenligningen af de forskjellige Indstillingspunkter, som viser mig, at Finantsudvalget ved denne Leilighed er gaaet frem ad en Vej, man ikke ganske kan tiltræde eller billige. Jeg skal, siden jeg allerede ved 2den Behandling har antydet det, dvæle lidt ved Punkterne Nr. 25 og 27 og da strax forudskikke den Bemærkning, at det selvfølgeligt for enhver Folkethingsmand, der taler om den Art Sager, er en overmaade ubehagelig Følelse, at han derved kan komme til at gaae imod private Interesser, og hans Ord kan komme til at gjøre Udslaget ved en Leilighed, hvor Vedkommende maaffee er i høi Grad trængende til den Understøttelse, hvorom han ansøger, og som han maaffee kunde have rimelig Grund til at vente, at han ogsaa vilde faae, hvis man afholdt sig fra anden Opposition derimod end den at tie og stemme Nei. Men paa den anden Side seer jeg ikke rettere, end at man er nødsaget til som Folkethingsmand at tage sig

den ubehagelige Pligt paa, og, naar der skeer Noget, som i og for sig ikke er rigtigt, da at gjøre opmærksom derpaa. Det forekommer mig da, at det for en Forsamling, som det nærværende Folkething, der med saa stor Særdighed og, jeg kunde gjerne sige, med stor Haardhed har under Behandlingen af Rønningens Lovene bestandig søgt mere og mere at indskrænke de Stillinger, som skulle være forsynede med kongelig Udnævnelse og som Følge deraf give Afgang til Pension, er en overordentlig mislig Ting i enkelte Tilfælde, hvor nogle bestemte Personer stille Fordringer eller Bønner til Statskassen om Pension eller Understøttelse, at bevilge en saadan. Intet er nemlig efter min Mening vanskeligere for en Forsamling som denne end det, at forlade de almindelige Regler og komme ind paa de personlige Undtagelser. Intet er mere betænkeligt end at see bort fra de almindelige Rønningens Loves og disses bestemte Regler for i enkelte Tilfælde at bevilge Peer eller Poul efter en mere eller mindre grundig Underfølgelse af deres personlige Stilling en Understøttelse. Det er noksom bekjendt, hvorledes det norske Storting lider under den Bestemmelse, som er gjældende i Norge, at Pensionerne ikke ere lovbestemte, men fastsættes ved særlige Voteringer af Stortinget, og hvorledes der derfor i den Art Sager fra den ene og den anden Side indtrænger sig i Forhandlingen et personligt Element, som paa mange Maader gjør Skade. Nu forekommer det mig fremdeles, at den Maade, hvorpaa Finantsudvalget har begrundet sin Opfattelse af Andragenderne Nr. 25 og 27, ikke paa nogen Maade kan siges at holde Stik. Jeg skal ikke i mindste Maade bestride, at Sernstøber Lunde har havt Fortjenester af vort Artilleris Udvikling, og at han, som paavist i de forskjellige Andragender, der ere indkomne til os, og nu atter fremhævet af den ærede Ordfører, har paa mange Maader virket til Besparelse for Statskassen. Eigesaa lidt skal jeg bestride, at der er givet denne Mand en fornuftig Grund til at vente, at denne hans Optreden vilde være kommen ham tilgode i hans Mellemværende med Staten som Leverandør. Og endelig for det Tredie skal jeg paa ingen Maade benægte, at det er en i mange Gen-